

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KATE HARDY

Nuodėmingas desertas

9,79 Lt / 2013 sausis–vasaris

Knygoje

Knygute.lt

Kate Hardy
(Keit Hardi)

NUODĒMINGAS DESERTAS

Pirmasis diologijos
Karjeristēs
romanas

Versta iš Kate Hardy, A Moment on the Lips, 2011
© Kate Hardy, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-825-6

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“
prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Išdavė bateliai. Dalykinis kostiumėlis – puikus. Profesionalus. Derėjo ir naujas odinis rankinukas, neryškus makiažas, ilgi plaukai, supinti paprastai, bet elegantiškai. Tik batelių pakalnė per aukšta, jie per puošnūs. Ne įstai-gos bateliai, o siūlantys „Paimk mane“. Dantė Romanas kitados pažinojo nemažai princesių, tad suprato – tai labai *brangūs* „Paimk mane“ kulniukai. Tokius gali sau leisti tik turtingos išpaikintos moterys. Laiko sandoriui užbaigti prireikė gerokai mažiau, nei planavo. Štai ir pasitikėk šaltiniais, pranašavusiais, kad Karenza Toneli rimtai ketina paimti į rankas šeimos verslą.

– Dėkui, kad atvykote susitikti, panele Tone-li, – pasisveikino stodamasis. – Gal galėčiau pasiūlyti kavos? Vandens?

Jis mostelėjo į butelį ir stiklinę ant stalo.

– Vanduo puikiausiai tiks, dėkoju.

– Prašom sėstis, – Dantė parodė į kėdę kita-pus stalo ir palaukęs, kol mergina įsitaisys, įpylė abiem į stiklines vandens, tada atsisėdo pats.

Ji gurkštelėjo vandens.

Nuostabios rankos, – pagalvojo jis.

Ir nuvijo galvoje kilusį vaizdą. Dėl dievo meilės. Taip, Karenza Toneli nuostabi. Gal net gražiausia jo sutikta moteris. Bet ir pati tai puikiausiai žino, o Dantė su išpaikintomis gražuolėmis turi tik verslo reikalų.

Melagis, – įsikišo libido. – Juk dingtelėjo, kaip gera būtų pajusti tas rankas. Ir lūpas.

Nuostabios lūpos. Tobulas rožės pumpuras. Na, gal apie tai ir pagalvojo, bet tikrai nesileis užvaldomas tokių minčių. Neturi laiko. Jei dar ketina siekti numatytų verslo tikslų. Kol franšizės klausimas neišspręstas, asmeninis gyvenimas liks antrame plane. Dantė savo libido nenuolaidžiaus.

– Tai kodėl norėjote susitikti? – paklausė mergina.

Negi ji tikrai tokia nemokša? Vargšelis Džinas. Smarkiai suklydo perduodamas verslą aikštinaigai vaikaitei – tikėjosi, kad ši susitvarkys. Mergiūkštei, kuri palikusi Neapolį blaškėsi po pasaulį. Prireikė dešimties metų, kad parsirastų namo. Negi tikrai norėdama prikelti vers-

lą ji iškeis *la dolce vita*¹ į juodą darbą?

Remdamasis šaltiniais Londone, Dantė neabejojo, kad Karenzai Toneli rūpi tik turėti pakankamai pinigų, kad nusipirktų kiekvienam vakarėliui po naują dizainerių kurtą drapanėlę, gertų tik geriausią šampaną ir vairuotų patį naujausią sportinį automobilį. O Tonelių padėtis dabar tokia, kad to ji tikrai nebegali.

Na, Dantė neapgaujinės. Pasiūlys sąžiningą kainą – kokią siūlė jos seneliui. Mergina gaus grynųjų, reikalingų tokiam gyvenimo būdui, o Dantė susikurs geresnį įvaizdį, ir tai labai padės klestėti jo verslui.

Išloš abu. Reikia tikėtis, Karenza tai supras.

– Derėjasi su jūsų seneliu. Norėjau pirkti Tonelių bendrovę.

– O.

– Kadangi vadžias perdavė jums, manau, toliau tartis reikia su jumis.

Mergina pažvelgė jam į akis.

– Čia turbūt kokias nors klaida.

Dantė sumirksėjo.

– Ne jūs vadovaujate Toneliams?

¹ Posakis, reiškiantis nerūpestingą gyvenimą (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

- Aš vadovauju, tiesa. - Ji sunėrė rankas. -
Tik verslas neparduodamas.

Dantė išpūtė akis. Taip ir turėjo būti - ryklys su kostiumu. Tikėjosi nupirkti senelio ledų imperiją už kelis grašius.

Patrauklus ryklys - Karenza tai pripažino - tamsiais atgal sušukuotais plaukais, puikiomis lūpomis ir nuostabiomis tamsiomis akimis. Seksualus ryklys. Bet vis tiek ryklys. O ji neparduos. Nei jam, nei kam kitam.

- Ketinate vadovauti Tonelių bendrovei? -
perklausė jis.

Karenzai jau teko matyti tokį nepatiklų žvilgsnį. Savo viršininko, kai pasisiūlė vadovauti galerijai. Ji iškart išėjo - nedirbs su tuo, kas laiko ją bukagalve, gebančia tik kikenti, atsiliepti telefonu ir lakuotis nagus. Skaudu, kad ir šitas vyras - nors niekada nebuvo susitikę - mano, kad jos galvoje vėjai švilpia. Kodėl žmonės negali jos vertinti rimtai?

Dėl to, kad ji blondinė?

Ar dėl to, kad moteris, o Dantė Romanas - italas šovinistas su praėjusio amžiaus vidurio pažiūromis?

- Ketinu, - lediniu balsu atkirto mergina.

Vyras atsilošė kėdėje.

- Kaip?

Karenza pakėlė smakrą ir prisimerkė.

- Neįžeidinėkite.

- Panele Toneli, patirties jūs neturite, o verslas - tikra prapultis, - tyliai aiškino Dantė. - Reikia jį apversti aukštyn kojomis, o aš turiu ir žinių, ir darbuotojų tai padaryti.

Blefuoja, - neabejojo mergina. Nėra taip prastai.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Juk nuosmukis. Visus apkramtė.

- *Verslas* pakliuvo į bėdą - manau, dėl to kaltas ne tik nuosmukis. O jūs neturite patirties nei žmonių ką nors pakeisti.

- Pone Romanai, nieko apie mane nežinote. - Karenza sukryžiavo rankas. - Manote, kad nesugebėsiu vadovauti verslui, kurį mano šeima pradėjo prieš penkias kartas.

- Ne tik vadovauti. Ištraukti iš nuostolių ir atvesti į šį amžių.

Nuostolių. Tokios pompastiškos pasipūtėlio pastabos Karenzą įsiutino.

- Laikote mane per kvaila?

- Nepatyrusia, - patikslino Dantė.

- O kodėl manote, kad esu nepatyrusi? - atšovė Karenza.

Ir tik tada suprato, ką pasakiusi. Kaip galima interpretuoti jos žodžius. Juo labiau kad jo žvilgsnis taip lėtai keliauja kūnu nuo viršugalvio iki stalo ir vėl atgal. Įvertina. Nustato kainą. Ir tikrai džiaugiasi tuo, ką mato. Kokia gėda - Karenza pajuto kaistant skruostus.

Galima pamanyti, kad jai šešiolika, o ne dvidešimt aštuoneri. Kad šešiolika ir tai pirmas labai susidomėjusio vyro žvilgsnis.

Jei Dantė Romanas būtų šitaip nužiūrėjęs, kai ji buvo šešiolikos, hormonai būtų taškęsi į šalis. Vis dėlto kūnas jau reagavo, Karenza labai apsidžiaugė apsivilkusi dalykinį kostiumėlį: stora švarkelio medžiaga puikiai slepia sukietėjusius spenelius.

Taip nepadoru, kad sunku patikėti. Juk tai verslas. Neturėtų kilti nė minčių apie seksą. Prieš metus būtų ne tik pagalvojusi... Tačiau tą painų gyvenimo etapą jau paliko praeityje. Turi progą viską pradėti iš naujo.

Vyras prabilo - tarsi šalto vandens kibirą ant galvos užpylė.

- Ar esi kada gyvenime iš tikrųjų dirbusi?

Ką? Mergina taip nustebo ir supyko, kad žo-

džio nepratarė.

Jis mano, kad Karenza tik ūžauja išlaikoma senelio? Gerai, reikia pripažinti, kad beveik taip ir buvo... prieš dešimtį metų. Bet ji užaugo. Ir kol Eimė neatsistatydino dėl sveikatos ir nepardavė galerijos, Karenza tikrai turėjo darbą Londone. Ir dirbo labai sunkiai.

Stengėsi kalbėti ramiu balsu, kad Dantė nesuprastų, jog vos nešliūkštelėjo jam į veidą stiklinės vandens:

- Tiesą sakant, turėjau.
- Meno galerijoje.

Jis žino? Na, suprantama. Jei ketini perpirkti kieno nors verslą, turi išsiaiškinti, ką gausi išleidęs pinigus. Jis tikrai patyrinėjo verslą... ir ją pačią. Tik ne itin kruopščiai, kitaip žinotų, kad ji sugrižo visam laikui ir parduoti neketina.

Dantei nespėjus paslėpti išraiškos, Karenza akimirką pamatė, ką tas iš tiesų mano. Kad meno galerija - nieko rimto, tik lengvas darbelis išpaikintai mergiūkštei iš turtingos šeimos. Tą patį galvojo ir naujasis galerijos savininkas. Bet tai netiesa. Ji pakėlė smakrą:

- Visas verslas tvarkomas panašiai.
- Dabar tikrai taip būna.

Tai ne klausimas.

Jis tikrai mano, kad vadovauti Tonelių bendrovei ji nesugebės. Na, tada pačiu sunkiausiu būdu sužinos klydęs. Dar daugiau, ji ketina vadovauti *puikiai*.

- Nemanau, kad dar turime apie ką kalbėtis, pone Romanai. - Mergina atsistojo. - Dėkoju už vandenį. Gero ryto.

Ir išėjo iš kabineto aukštai iškėlusį galvą.

Antras skyrius

Gera namie. Grįžti į Neapolį po dešimties svetur praleistų metų. Vienerius praleido ke-
lionėse, devynerius gyveno Londone. Malonu
vėl apsistoti prie jūros, matyti uostą su plau-
kiojančiais mažučiais žvejų laiveliais ir jach-
tomis, miestą, kylantį nuo jūros į kalną.

Stulpas prie baltųjų uolų priešais *Castel
dell'Ovo*, kur įsimylėjęliai kabina spynas su
išraižytais vardais, kiek-vieną savaitę auga ir
keičiasi tarsi ekspromtu kuriama skulptūra.
Estrados pakyla *Villa Comunale* su nuosta-
baus kalto metalo karkasu, apvaliomis lem-
pomis ir dryžuoto stiklo stogu. Saulė, leisdama-
masi už Iskijos salos, nudažo jūrą violetiniais,

o dangų švelniais rožiniais atspalviais. Ir bauginantis Vezuvijaus ugnikalnis meta platų šešėlį.

Tik dabar, kai sugrįžo, Karena iš tiesų suprato, kaip visko pasiilgo. Ilgėjosi jūros oro, siaurų alėjų su vėliavomis ir skalbiniais, jai trūko tikros picos kvapo, o ne vietoj jų Londone parduodamo šlamšto.

Namai. Tik viskas ne taip kaip tada, kai buvo nerūpestinga paauglė. Dabar ji atsakinga už Tonelių bendrovę. Penktoji karta – šeštoji, jei jau labai tiksliai, – stegiama atsakomybės naštos.

Tą dieną Karena skaičiavo ketvirtą kartą, bet sudėlioti skaičių nepavyko. Galvoje tvinkčiojo, todėl pasirėmė alkūnėmis į stalą ir pasidėjusi smakrą ant rankų trynė smilkinius pirštų galiukais – bandė palengvinti skausmą. Jau ėmė galvoti, kad Dantė Romanas teisus. Jai tikrai trūksta patirties. Bet iš ko rinktis?

Aišku, gali sugrįžti pas senelį ir prisipažinti neįveikianti sunkumą. Tik ar tai nereikštų, kad sviedžia šiam į veidą dosnią dovaną? Senelis ja taip pasitikėjo, kad leido perimti bendrovę ir vadovauti. Jam septyniasdešimt treji. Laikas mėgautis poilsiu, krapštinėtis sodelyje ir plepėti su draugais kavinėse, o ne kamuotis dėl

pečius slegiančio verslo. Taip gyventų jau daugelį metų, jei Karenzos tėvai nebūtų žuvę per automobilio avariją.

Mergina atsiduso. Ne, gražinti Tonelių bendrovę seneliui – prastas sumanymas. Prašyti Eimės patarimo irgi negali. Žinoma, buvusi viršininkė padėtų, bet Karenza žino, kad vargšė tik ką iškentė dar vieną chemoterapijos kursą. Dabar šitokios įtampos jai tikrai nereikia. Taigi ir į ją atsiremti nevalia. Dar yra Emilijas Mankusas – pasak senelio, jis kurį laiką vadovavo verslui, tačiau Karenza su šiuo vyru jaučiasi nejaukiai. Ir pati nežino, kodėl – jis visada mandagus, gal kiek globėjiškas, tačiau kažkodėl mergina su juo elgiasi atsargiai. Nenorį prašyti jo pagalbos. Nuojauta sako, kad iš to nieko gero.

Niekas iš bendraamžių draugų verslui nevadovauja, todėl su jais nepasitarsi.

Lieka...

Karenza atsiduso. Nieko.

Jūs neturite patirties, o verslas – tikra prapultis.

Dėl to Dantė Romanas teisus.

Reikia jį apversti aukštyn kojomis.

Neklysta jis ir dėl šito.

O aš tam turiu ir žinių, ir darbuotojų.

Protingiausia buvo atsakyti *taip*. Tik pardavusi nuviltų senelį. Nutrauktų giminės tradiciją. Paskutinė Tonelių karta parduoda verslą. Kaip ji galėtų?

Nebent...

Karenza kreivai šyptelėjo. Ne, tai beprotiška. Jis tikrai nesutiktų.

Iš kur žinai, jei neklausei? – pyptelėjo silpnas balselis galvoje.

Galbūt, bet ar jis tikrai toks šaunus, kokių dedasi? Ar galėtų padėti jai prikelti bendrovę?

Mergina nustūmė popierius į šalį ir prisitraukė nešiojamąjį kompiuterį norėdama panaršyti internete apie jį. Apie Dantę Romaną. Keista, nėra paparacų užfiksuotų jo akimirku su gražuolėmis. Taip pat ir su vyrais – beje, jos tyrimas homoseksualumo klausimu buvo labai kruopštus. Sprendžiant iš to, kaip Dantė vakar žiūrėjo iš kitapus stalo, susižavėjimo skambtelėjimas, kurį Karenza vakar pajuto, abipusis. Ir apie skandalingas skyrybas jokių istorijų. Hmm. Regis, Dantė Romanas vengia santykių ir visą dėmesį skiria verslui.

Tokiu atveju šis vyras atsidavęs darbui.

Paskaitinėjo verslo puslapiuose....